

31987L0343

L 185/72

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

4.7.1987

DIRECTIVA CONSILIULUI**din 22 iunie 1987****de modificare, în ceea ce privește asigurarea de credit și asigurarea de garanții, a primei Directive 73/239/CEE de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă**

(87/343/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 57 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,întrucât prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare generală directă ⁽⁴⁾, modificată prin Directiva 76/580/CEE ⁽⁵⁾, a eliminat o serie de deosebiri dintre legislațiile interne, în scopul facilitării inițierii și exercitării acestei activități;

întrucât directiva menționată precizează, cu toate acestea, la articolul 2 punctul (2) litera (d), că nu se aplică, „până la o coordonare ulterioară, care se va realiza în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive, operațiunile de asigurări de credite la export în numele sau cu sprijinul statului”; întrucât, dat fiind că

protecția asiguraților, prevăzută în mod normal de directivă, se face chiar de către stat, în cazul în care operațiunile de asigurare pentru creditele la export sunt efectuate în numele statului sau sunt garantate de către acesta și întrucât aceste operațiuni ar trebui să fie în continuare excluse din domeniul de aplicare al directivei menționate anterior, până la o coordonare ulterioară;

întrucât articolul 7 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată anterior prevede că „până la coordonarea ulterioară, care se va realiza în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive, Republica Federală Germania poate menține dispoziția de interdicere a cumulării, pe teritoriul său, a asigurării de sănătate, asigurării de credite și garanții sau a asigurării de protecție juridică, fie între ele, fie cu alte clase de asigurări”; întrucât din aceasta rezultă că, în prezent, există bariere în calea stabilirii anumitor agenții și sucursale; întrucât trebuie remediată această situație;

întrucât interesele asiguraților sunt suficient protejate, în ceea ce privește asigurarea de garanții, de către directiva menționată anterior; întrucât trebuie eliminată posibilitatea acordată de către aceasta Republicii Federale Germania de a interzice să se cumuleze asigurarea de garanții cu alte clase de asigurare;

întrucât întreprinderile de asigurare ale căror operațiuni de asigurare de credit reprezintă mai mult decât o mică parte din totalul operațiunilor lor, trebuie să constituie o rezervă de egalizare, care să nu facă parte din marja solvabilității; întrucât această rezervă ar trebui calculată conform metodelor prevăzute de prezenta directivă, care sunt recunoscute drept echivalente;

⁽¹⁾ JO C 245, 29.9.1979, p. 7 și JO C 5, 7.1.1983, p. 2.

⁽²⁾ JO C 291, 10.11.1980, p. 70.

⁽³⁾ JO C 146, 16.6.1980, p. 6.

⁽⁴⁾ JO L 228, 16.8.1973, p. 3.

⁽⁵⁾ JO L 189, 13.7.1976, p. 13.

întrucât natura ciclică a cererilor de despăgubire în asigurarea de credit impune ca, în scopul calculării sarcinii medii a cererilor de despăgubire, în sensul articolului 16 alineatul (2) din Directiva 73/239/CEE, asigurarea de credit să fie tratată similar cu asigurarea contra riscurilor de furtună, grindină și îngheț;

întrucât riscul în asigurarea de credit este de o asemenea natură încât întreprinderile de asigurare care fac astfel de operațiuni ar trebui să constituie un fond de garanție mai mare decât cel prevăzut în prezent de directiva menționată anterior;

întrucât este necesar să se acorde o perioadă de timp suficientă întreprinderilor cărora li se cere să îndeplinească această obligație;

întrucât nu este necesar să se impună această obligație întreprinderilor ale căror activități în această clasă de asigurări nu depășesc un anumit volum;

întrucât, având în vedere că dispozițiile prezentei directive privind asigurarea de credit au drept efect menținerea de către Republica Federală Germania a interdicției de a cumula asigurarea de credit cu alte clase de asigurare nu se mai justifică și o astfel de interdicție ar trebui în consecință eliminată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Directiva 73/239/CEE a Consiliului se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 alineatul (2) litera (d) se înlocuiește cu următoarele:

„(d) până la coordonarea ulterioară, operațiunile de asigurări de credite la export în numele statului sau garantate de către acesta sau când statul este asigurătorul.”

2. La al doilea paragraf din articolul 7 alineatul (2) litera (c), se elimină cuvintele „asigurarea de credit și garanții.”

3. Se adaugă următorul articol:

„Articolul 15a

(1) Fiecare stat membru solicită întreprinderilor de asigurare de pe teritoriul lor și care acoperă riscurile incluse la clasa de asigurare clasificată la punctul A din anexă la numărul 14 (denumită în continuare «asigurare de credit») să constituie o rezervă de egalizare în scopul compensării pierderii tehnice eventuale sau valorii de despăgubire mai mare decât media, care apare în clasa respectivă la sfârșitul exercițiului financiar.

(2) Rezerva de egalizare trebuie calculată în conformitate cu normele stabilite de către fiecare stat membru, potrivit uneia din cele patru metode enunțate la punctul D din anexă, considerate ca fiind echivalente.

(3) Până la nivelul valorilor calculate în conformitate cu metodele descrise la punctul D din anexă, rezerva de egalizare nu se ia în calculul marjei de solvabilitate.

(4) Statele membre pot exonera întreprinderile de obligația de a constitui o rezervă de egalizare pentru clasa de asigurare de credit, în cazul în care primele sau cotizațiile de încasat pentru asigurările de credit sunt mai mici decât 4 % din totalul primelor sau cotizațiilor de încasat și mai mici decât 2 500 000 ECU.”

(4) La articolul 16 alineatul (2), cea de-a doua teză se înlocuiește cu următoarele:

„Cu toate acestea, în cazul întreprinderilor care asigură în special unul sau mai multe din riscurile de credit, furtună, grindină sau îngheț, ultimele șapte exerciții financiare se consideră drept perioada de referință pentru sarcina medie de cereri de despăgubire.”

(5) La articolul 17 alineatul (2) litera (a) prima liniuță se înlocuiește cu următoarele liniuțe:

„— 1 400 000 ECU în cazul în care este vorba despre toate sau unele dintre riscurile incluse în clasa de asigurare clasificată la punctul A din anexă la numărul 14. Această dispoziție se aplică oricărei întreprinderi a cărei valoare anuală din prime sau cotizații emise în această clasă de asigurare, pentru fiecare dintre ultimele trei exerciții financiare, este mai mare decât 2 500 000 ECU sau 4 % din valoarea totală a primelor sau cotizațiilor emise de către întreprinderea respectivă;

— 400 000 ECU în cazul în care este vorba despre toate sau unele dintre riscurile incluse în una din clasele de asigurare clasificate la punctul A din anexă, la numerele 10, 11, 12, 13 și 15 și, în măsura în care nu se aplică prima liniuță, la numărul 14.”

(6) La articolul 17 alineatul (2) se adaugă următoarea literă:

„(d) În cazul în care unei întreprinderi care încheie asigurări de credit i se cere să mărească fondul menționat la litera (a), prima liniuță, până la 1 400 000 ECU, statul membru respectiv trebuie să-i acorde întreprinderii în cauză:

— o perioadă de trei ani, în care fondul să crească până la 1 000 000 ECU;

— o perioadă de cinci ani, în care fondul să crească până la 1 200 000 ECU;

— o perioadă de șapte ani, în care fondul să crească până la 1 400 000 ECU.

Aceste perioade devin operaționale de la data îndeplinirii condițiilor menționate la prima liniuță din litera (a).”

(7) La articolul 19 se adaugă următorul alineat:

„(1a) În ceea ce privește asigurarea de credit, întreprinderea trebuie să pună la dispoziția autorității de control rapoarte care să prezinte rezultatele tehnice și rezervele tehnice aferente activității respective.”

(8) Punctul D din anexa la prezenta directivă se adaugă la anexă.

Articolul 2

Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1990. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre pun în aplicare aceste măsuri începând cu 1 iulie 1990 cel târziu.

Articolul 3

După notificarea ⁽¹⁾ prezentei directive, Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat prin prezenta directivă.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 22 iunie 1987.

Pentru Consiliu

Președintele

L. TINDEMANS

⁽¹⁾ Prezenta directivă a fost comunicată statelor membre la 25 iunie 1987.

ANEXĂ

„D. Metode de calculare a rezervei de egalizare pentru clasa de asigurare de credit

Metoda nr. 1

1. În ceea ce privește riscurile incluse în clasa de asigurare clasificată la punctul (A) la numărul 14 (denumită în continuare «asigurarea de credit»), este necesar ca întreprinderea de asigurare să constituie o rezervă de egalizare, pentru compensarea pierderii tehnice eventuale rezultate în clasa de asigurare respectivă la sfârșitul exercițiului financiar.
2. Această rezervă primește în fiecare exercițiu financiar cu retragere de 75 % din orice excedent tehnic eventual rezultat din activitatea de asigurare de credit, această retragere nefiind mai mare 12 % din primele sau cotizațiile nete, până când rezerva ajunge la 150 % din valoarea anuală cea mai ridicată a primelor și cotizațiilor nete din cursul celor cinci exerciții financiare anterioare.

Metoda nr. 2

1. Ținând cont de riscurile incluse în clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare «asigurarea de credit»), este necesar să se constituie un provizion de egalizare care servește la compensarea pierderii tehnice eventuale rezultate în clasa de asigurare respectivă la sfârșitul exercițiului financiar.
2. Valoarea minimă a provizionului de egalizare va fi de 134 % din media primelor sau cotizațiilor încasate anual, pe durata celor cinci exerciții financiare anterioare, după deducerea cesiunilor și adăugarea acceptărilor de reasigurare.
3. În fiecare dintre exercițiile financiare succesive se va adăuga la provizion o retragere de 75 % din excedentul tehnic eventual rezultat în clasa respectivă, până când provizionul este egal sau mai mare decât minimul calculat în conformitate cu alineatul (2).
4. Statele membre vor putea stabili norme speciale de calculare a valorii provizionului și a nivelului retragerii anuale ce depășește valorile minime prevăzute în prezenta directivă.

Metoda nr. 3

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare «asigurare de credit»), pentru a compensa rata cererilor de despăgubire ce depășesc media în exercițiul financiar, în cadrul clasei de asigurare respective.
2. Rezerva de egalizare trebuie calculată pe baza următoarei metode:

Toate calculele trebuie să privească veniturile și cheltuielile pentru contul propriu al asigurătorului.

La rezerva de egalizare se va adăuga valoarea bonificațiilor pentru cererile de despăgubire pentru fiecare exercițiu financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Se acordă o bonificație pentru cererile de despăgubire în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în exercițiul respectiv.

Valoarea teoretică a rezervei este egală cu de șase ori diferența standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele încasate în exercițiu.

În cazul în care cererile de despăgubire dintr-un exercițiu financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele încasate în exercițiul financiar respectiv.

Independent de evoluția cererilor de despăgubire, în fiecare an financiar trebuie să se verse la rezerva de egalizare 3,5 % din valoarea teoretică, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și mai mare de 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare în cazul în care pe durata perioadei de referință nu s-a înregistrat nici o pierdere actuarială.

Valoarea teoretică a rezervei de egalizare și retragerile din aceasta se pot diminua în cazul în care rata medie a cererilor de despăgubire în perioada de referință, împreună cu rata cheltuielilor, indică că primele includ o marjă de siguranță.

Metoda nr. 4

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa de asigurare clasificată la punctul A la numărul 14 (denumită în continuare «asigurare de credit»), în scopul compensării ratei cererilor de despăgubire peste medie în exercițiul financiar, în cadrul clasei de asigurare respective.

2. Rezerva de egalizare trebuie calculată pe baza următoarei metode:

Toate calculele se referă la veniturile și cheltuielile pentru contul propriu al asigurătorului.

La rezerva de egalizare se va adăuga valoarea bonificațiilor pentru cererile de despăgubire sub medie în fiecare exercițiu financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Se acordă o bonificație în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în exercițiul respectiv.

Valoarea teoretică maximă a rezervei este egală cu de șase ori diferența standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele din exercițiu.

În cazul în care cererile de despăgubire dintr-un an financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului până când rezerva atinge valoarea teoretică minimă. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare în cazul în care rata cererilor de despăgubire dintr-un exercițiu financiar este mai mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele din exercițiul financiar respectiv.

Valoarea teoretică minimă a rezervei este egală cu de trei ori abaterea standard dintre rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele din exercițiu.

Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și mai mare de 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare în cazul în care în perioada de referință nu s-au înregistrat pierderi actuariale.

Ambele valori teoretice ale rezervei de egalizare, precum și depunerile și retragerile, pot fi reduse în cazul în care rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință împreună cu rata cheltuielilor indică că primele includ o marjă de siguranță și că marja de siguranță este cu peste o dată și jumătate mai mare decât abaterea medie a ratei cererii de despăgubire din perioada de referință. În această situație, valorile respective se înmulțesc cu coeficientul sau cu o dată și jumătate abaterea standard și marja de siguranță."
